

בית משפט השלום בירושלים

הפ"ב 35244-03-19 בוקסנבוים ואח' נ' אפלבוים
 הפ"ב 10208-03-19 אפלבוים נ' בוקסנבוים ואח'

לפני כבוד השופטת מרים קסלסי

המבקשים

1. אבישי בוקסנבוים
  2. שרה בוקסנבוים
  3. יעל בוקסנבוים
  4. ענת בוקסנבוים
- באמצעות עו"ד יורם בר סלע

נגד

המשיב

ירחמיאל אפלבוים
 באמצעות עו"ד עודד ברדוגו

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הבוררות, תשכ"ח-1968: סע' 24, 24\(3\), 24\(9\), י"ד](#)

פסק דין

מבוא

1. לפניי בקשת מר אפלבוים לאשר את פסק הבורר שנתן כב' השופט בדימוס יהונתן עדיאל, ביום 9.1.19, ומנגד בקשת ה"ה בוקסנבוים לבטל באופן חלקי את פסק הבורר, כך שחיובם בתשלומי איזון בסך 703,230 ₪ יבוטל, כך גם ההוצאות שנפסקו וכן תבוטל ההחלטה שדוחה תביעתם הנגדית. עוד ביקשו להחזיר הסכסוך לבורר שיכריע מחדש בחיובים אלו.
2. לטענת בוקסנבוים פסק הבורר בעניינים אלו ניתן בחוסר סמכות או בחריגה מסמכות שניתנה לו, כאמור [בסעיף 24\(3\) לחוק הבוררות תשכ"ח-1968](#). במה דברים אמורים?

השתלשלות האירועים וההליכים המשפטיים

3. מדובר בסכסוך ארוך שנים, רווי יצרים והליכים משפטיים, שהתנהל בין שותפים למקרקעין. בתחילה היו אלו הבעלים הקודם של חלקה 67 בגוש 30019 - סימה ואשר

דניאל, הם כרתו חוזה קומבינציה עם קבלן, הקבלן לא עמד בהתחייבותו והעסקה בוטלה, בינתיים על המקרקעין הספיק הקבלן להקים שלד של בנין.

4. דניאל התקשרו בהסכם עם אפלבוים ב-23.4.1991, לפיו הוא רוכש 2/3 מהמקרקעין. להסכם נלוו תשריט ותקנון בית משותף שאמור היה להירשם בסיום הבניה, כאשר כל צד רושם הדירות על שמו בהתאם לחלקו. יצוין כי באותה עת המקרקעין היו בהליכי הסדר.

5. בחלוף כשלוש שנים, המבנה הושלם, אולם התגלעו בין אפלבוים לדניאל חילוקי דעות. כל צד טען שהשני הפר חוזה וכי הוא זכאי לפיצוי ממשנהו. בהתאם לתניית בוררות שכתובה בהסכם, הופנו הצדדים לבורר ד"ר חסדאי שמונה על ידי לשכת עורכי הדין ב-1994.

פסק הבורר חסדאי

6. בפסק בוררות חלקי מיום 27.6.1996, שניתן בהסכמת הצדדים והסתמך על החוזה, קבע הבורר כי הזכויות הקנייניות בחלקה יירשמו בלשכת המקרקעין: 2/3 ע"ש אפלבוים ו-1/3 ע"ש דניאל. יתר הטענות הנוגעות לתשלומים ע"ח התמורה שלא שולמו, התחייבויות חוזיות שלא בוצעו, נזקים שנגרמו ופיצויים בגין הפרת חוזה, נדונו והוכרעו על ידי הבורר בפסק הבוררות הסופי שנתן ביום 5.6.1998.

7. הבורר מפרט בפסק הבוררות את הקשיים ביישום החוזה שנבעו בין היתר מניסוחו הרשלני שהתעלם מנתונים מסוימים ומבניה ללא רישיון שמנעה השלמת הליכי רישוי הבניין ורישומו כבית משותף.

"החריגות היו בולטות וברורות כל כך שהסתבכות עם רשויות החוק היתה בלתי נמנעת וקיום סעיפי ההסכם המחייבים רישוי – בלתי אפשרי" (ס' 25).
"שני הצדדים ביקשו בתביעה ובתביעה שכנגד בקשות שונות הקשורות בחריגות בניה של הצד שכנגד. דומני שידי שני הצדדים אינן נקיות בעניין זה. בבניין נעשו חריגות מראשית בנייתו, מן המסד ועד גגו. שני הצדדים קיוו ועדיין מקווים להכשרת חריגות אלה ולא לי לדון בזה.
שאלת הזכויות הפיזיות בבנין מוכרעות בזה על פי התשריט שהכינה על פי הוראותי הגב' זקלין שרמן ושנשלח לצדדים. חלקתי את הזכויות במבנה כפי שהוא קיים היום, מבלי להתייחס לשאלה מה יאושר מה חייב בהריסה. על כל אחד מהצדדים מוטלת חובה יחד או לחוד, כפי שיקבעו הרשויות לקבל רישיון או לשנות את המצב הקיים. שינויים אלה אם יבוצעו ישפיעו רק על הצד שבחלקו יידרשו או יבוצעו השינויים ולא ישפיעו על חלוקת הזכויות הכללית בשטח ובבנין שסיכמתו."

8. ב-31.12.1999 מכרו דניאל את חלקם במקרקעין לבוקסנבוים אשר נכנסו בנעליהם. בשנת 2001 התבקש הבורר חסדאי ע"י ביהמ"ש (ה"פ 592/01) להבהיר מה הוא התשריט שעליו הסתמך בפסק והאם הגב' שרמן טענתה בהבנת הוראות הבורר עת הכינה את התשריט.

9. בשנת 2006 נחלקו הצדדים בשאלה למי מוקנות זכויות בניה שהוספו לחלקה ([ה"פ 622/06](#)). במסגרת אותו הליך משפטי, שוב נדרש הבורר חסדאי ליתן הכרעתו, הפעם בענין תוקפו של התקנון המוסכם והאם יש צורך בשינויו בהתחשב בתשריט, ולאור פסק דינו מ-1998. הבורר שינה את נוסח סעיף 4 א' לתקנון המוסכם באופן שזכויות בניה קיימות הנדרשות לקבלת היתרי בניה בשטחים שהוצמדו לכל צד על פי התשריט והדרושים לצורך קבלת היתרי בניה, יוותרו בידי כל צד, ואילו לגבי זכויות בניה עתידיות ביהמ"ש יכריע.
10. אפלבוים שסבר כי על פי ההסכם המקורי כל זכויות הבניה בחלקה הוקנו לו, עתר לביטול פסק הבורר בטענה לחריגה מסמכות. בוקסנבוים ביקשו לאשר את הפסק וטענו כי סמכות הבורר נבעה הן מההסכם והן מפסק הדין שנתן תוקף להסכמת הצדדים להעביר להכרעת הבורר נושאים מסוימים.

אישור פסק הבורר חסדאי

11. כב' השופטת אליעז דחתה את בקשת הביטול ואישרה את פסק הבורר ([ה"פ \(מחוזי ים\) 6164/07](#) מיום 3.9.07). בקשת רשות ערעור שהגיש אפלבוים נדחתה אף היא ([רע"א 8747/07](#) החלטת כב' השופט דנציגר, מיום 3.2.08).

הוצאת היתרי בניה

12. משהפך פסק הבורר חסדאי לחלוט ובחלוף עשור שנים, נפנו הצדדים להוצאת היתרי בניה, הכשרת הבניה הבלתי חוקית או תוספת בניה אחרת, וזאת כדי להשלים את רישום הבית המשותף ולאפשר למעשה את פירוק השיתוף במקרקעין. היה צורך בתשריט חדש שישקף את דרישות רשויות התכנון, התשריט של הגב' שרמן שצורף לפסק הבורר חסדאי שיקף מצב קיים ובלתי חוקי.
13. כחלק מהליך גישור שקיבל תוקף של פסק דין ב-2008, הסכימו הצדדים לפנות לאדריכל יאיר גוטמן והסמיכו אותו להכין תב"ע על בסיס התכנית שאושרה על ידי הבורר חסדאי. עוד הסמיכו אותו לבצע כל פעולה שימצא לנכון ולצודק בנסיבות הענין, לצורך קבלת אישור לתכנית המשותפת ובין היתר הוא יהיה רשאי לבצע חילופי שטחים ותשלומי איזון.
- האדריכל גוטמן הכין תכנית חדשה תב"ע 7846ב'. בהסכמת אפלבוים שהיה הבעלים של חלקה סמוכה (מס' 145), התב"ע כללה גם העברת 81.4 מ"ר מחלקה 145. הצדדים חתמו על התוכנית. האדריכל הסביר לצדדים עוד בתחילת התהליך כי תשריט שרמן לא יכול להוות בסיס לתב"ע שתאושר סטטוטורית וכי גם עם זכויות הבניה הנוספות, נותרו שם עבירות בניה רבות שלא תאושרנה. האדריכל קבע כי בוקסנבוים חייב לשלם לאפלבוים תשלומי איזון בגין שטח של 55 מ"ר שהועברו לו מעבר ל-1/3 שהוא זכאי לו. בוקסנבוים סירבו.

14. ב-4.9.12 וביום 11.4.13 מכרו אפלבוים ובוקסנבוים כל אחד לחוד את חלקם במקרקעין לידי צד שלישי.
הצדדים נותרו חלוקים בשאלת תשלומי האיזון.

תביעות כספיות (ת.א. 21708-07-14)

15. בחודש יולי 2014 הגיש אפלבוים תביעה כספית נגד בוקסנבוים ונענה בתביעה שכנגד. בית המשפט מינה את השמאי והאדריכל חיים בן ארי, על סמך חוות דעתו כל אחד מהצדדים תיקן את סכום תביעתו. אפלבוים דרש 2.263 מיליון ₪ מבוקסנבוים, ואילו בוקסנבוים טענו כי מגיע להם מאפלבוים 776,000 ₪.
16. תניית הבוררות בהסכם המקורי עדיין חלה, ולכן בהמלצת בית המשפט, הסכימו הצדדים להפנות הסכסוך לבוררות נוספת. כב' השופט בדימוס יהונתן עדיאל, המשמש כבורר במסגרת המוסד הישראלי לבוררות עסקית מונה בהסכמת הצדדים בתחילת 2017.

פסק הבורר עדיאל

17. אפלבוים טענו כי תשלומי האיזון צריכים להתבסס על זכויותיהם הרשומות במקרקעין – 2/3 כפי שנקבע גם בפסק החלקי של הבורר חסדאי, ואת הסתירה בין אלו לבין פסק הבורר הסופי ותשריט שרמן לפיו 341 מ"ר בנויים מתוך 643 מ"ר משויכים לבוקסנבוים ביקשו ליישב בדרך של הקניית מעמד של פסק בורר לתשריט של גוטמן, מכוח הסכמה מאוחרת של הצדדים. הבורר דחה טענה זו ונפנה למלאכת פרשנות של פסק הבורר חסדאי וההשלכות על תשלומי איזון.
18. הבורר מצביע על העדר כל הסבר בפסק הבורר חסדאי לסטייה כה משמעותית שנעה בין 15% ל-20% (תלוי אם מתייחסים גם לשטחים הלא בנויים הצמודים שהוצמדו לכל צד), ביחס לזכויות הקנייניות של בוקסנבוים. "תוצאה זו אינה יכולה לפגוע בתוקפו המחייב של פסק הבוררות שאושר כאמור על ידי בתי המשפט, עם זאת היא בהחלט יכולה להשליך על פרשנות הפסק, תוך העדפת פרשנות שתמנע תוצאה בלתי סבירה שכזאת".
19. הבורר עדיאל נפנה לסעיף 30 בפסק הבוררות של חסדאי שם הזכויות שחולקו בין הצדדים כונו "זכויות פיזיות" – מונח שאינו מקובל לתיאור זכות במקרקעין. למען הנוחות תובא פסקה זו בשנית:

"שאלת הזכויות הפיזיות בבנין מוכרעות בזה על פי התשריט שהכינה על פי הוראותי הגב' זקלין שרמן ושנשלח לצדדים. חלקתי את הזכויות במבנה כפי שהוא קיים היום, מבלי להתייחס לשאלה מה יאושר מה חייב בהריסה. על כל אחד מהצדדים מוטלת חובה יחד או לחוד, כפי שיקבעו הרשויות לקבל רישיון או לשנות את המצב הקיים. שינויים אלה אם יבוצעו ישפיעו רק על הצד שבחלקו יידרשו או יבוצעו השינויים ולא ישפיעו על חלוקת הזכויות הכללית בשטח ובבנין שסיכמתי".

וכך כתב הבורר עדיאל:

"64. לדעתי, כוונת הבורר בפסק הבוררות היתה לייחד את זכויות הבעלות לחלקים מסוימים של המקרקעין, שהרי החלוקה של 2/3 ו-1/3 שנקבעה בפסק הבוררות החלקי היתה חלוקה במושע שהתייחסה לזכויות בחלקים לא מסויימים...בשלב מתן פסק הבוררות הסופי עבר הבורר מחלוקה במושע לחלוקה של שטחים מסויימים".

"66. אולם, הקביעה בפסק הבוררות, לפיה הצדדים יקבלו בעלות בחלקים המסומנים בתשריט שרמן, נעשתה 'מבלי להתייחס לשאלה מה יאושר ומה חייב בהריסה'". "באותה עת בה ניתן פסק הבוררות, הבורר, כמו גם הצדדים, לא יכולים היו לדעת אלו חלקים במבנה שנבו ללא היתר יאושרו, אלו יהרסו ואלו יתווספו עקב קבלת היתר בניה נוסף דבר זה התברר רק לאחר השלמת הליכי התכנון, כפי שנעשו בתב"ע 7846 ב' שהודעה על אישורה פורסמה ביום 2.3.15".

"69. לפיכך אני סבור שפרשנות נכונה של פסק בוררות חסדאי, היא שחלקי המקקעין המסויימים שהוקצו לצדדים על פי הפסק הם חלקי המבנה שהיו קיימים אותה עת כפי שבאו לידי ביטוי בתשריט שרמן, בהפחתת אותם חלקים מתוכם שייהרסו בשל כך שנבנו ללא היתר, ובתוספת חלקים אחרים שיתווספו בעתיד לשטחים אלו אם יינתן לכך היתר".

"71. כשבוחנים את פסק הבוררות מנקודת ראות זו, מסתבר שעקרונות החלוקה שנקבעו בפסק הבוררות הם אותם עקרונות לפיהם הוכנה תב"ע 7846ב'..."

72. מכאן שחלוקת גוטמן תואמת את פסק בוררות חסדאי, באשר היא משקפת את עקרונות החלוקה כפי שנקבעו באותו פסק. לפיכך אין מקום לקביעת תשלומי איזון בגין פערים שנפלו, כביכול, בין החלוקה שנקבעה בפסק בוררות חסדאי לבין חלוקת גוטמן".

20. בוקסנבוים לא טענו בפני הבורר עדיאל כי חלוקת שרמן ניתנת ליישום, אלא שהתרגום שלה לערכי שווי כספי מהווה פלוגתא פסוקה על ידי הבורר חסדאי. טענה זו נדחתה על ידי הבורר עדיאל, משום שאין היא עומדת בתנאים להכרה בפלוגתא כפסוקה. הבורר חסדאי לא עסק בעניין השווי היחסי של חלקי המקרקעין המוקצים לכל צד וגם לא בתשלומי איזון. (ס' 80-74 לפסק).

21. מסקנתו של הבורר עדיאל היא:

זכויות הצדדים במקרקעין כפי שהיו קודם לחלוקת גוטמן הם: 2/3 לאפלבוים ו-1/3 לבוקסנבוים, ומכאן ייגזרו תשלומי האיזון" (ס' 84 לפסק). על בסיס מסקנה זו בוצעו חישובים וחיובים לענין תשלומי האיזון בין הצדדים. על מסקנה זו נטען ע"י אפלבוים כי היא חרגה מסמכות.

דיון והכרעה

האם מדובר בפסק שניתן בחוסר סמכות?

22. כידוע ביהמ"ש הדן בבקשה לביטול פסק בורר אינו בוחן את תוכן הפסק אלא את תקינות הליך הבוררות (ראו רע"א 113/87 חברת נתיבי איילון בע"מ נ' שטאנג (1991)). ההתערבות

השיפוטית מוגבלת לרשימה הסגורה של עליות הביטול המנויות [בסעיף 24 לחוק הבוררות](#) תשכ"ח-1968, וגם זו תתבצע "בזהירות רבה על דרך הפרשנות הדווקנית, כשהמגמה היא ליתן, ככל האפשר, תוקף לפסק הבורר ולא לבטלו" (רע"א [3821/18](#) כפר ידידיה מושב עובדים להתיישבות חקלאית בע"מ נ' מלצר (27.6.2018), רע"א [3680/00](#) גמליאלי נ' מגשימים כפר שיתופי (22.9.2003)).

23. עתירת בוקסנבוים לביטול חלקי של הפסק נסמכת על העילה המנויה [בסעיף 24\(3\) לחוק הבוררות](#), בטענה ש"הבורר פעל ללא סמכות או שחרג מהסמכויות הנתונות לו לפי הסכם הבוררות".

24. בסעיף 11 בהסכם המכר בין אפלבוים לדניאל שבוקסנבוים חליפו נכתב:

"א. הצדדים מסכימים בזה להפנות לבורר כל סכסוכים ו/או חילוקי דעות ביניהם בקשר לאמור בהסכם זה, בכל ענין הקשור והנובע ממנו לרבות טענת אחד מהצדדים על ביטול או הפרת הסכם או קביעת הנזקים והוצאות שיגרמו לכל צד והכל כפי שיקבע ע"י הבורר".

...

"ה. הבורר לא יהיה קשור בדין המהותי ו/או בדיני הפרוצדורה ו/או בדיני הראיות ויהיה זכאי להוציא צווי מניעה, צווי עשה, צווי ביניים וכל סעד אחר שייראה לו, לרבות פסק חלקי, הכל לפי שיקול דעתו".

25. מקום בו סעיף הבוררות כללי ופתוח, יחולו על הבורר הוראות [סעיף י"ד](#) לתוספת הראשונה [לחוק הבוררות](#) שלפיו:

"הבורר יפעל בדרך הנראית לו מועילה ביותר להכרעה צודקת ומהירה של הסכסוך ויפסוק לפי מיטב שפיטתו על פי החומר שבפניו..."

ראו גם שמעוני, דיני בוררות, אופק חדש בבוררות, מהד' 4, כרך א' עמ' 236 והאסמכתאות המופיעות שם, [הפ"ב \(מחוזי ים\) 7293-02-12 מרדכי אביב מפעלי בניה בע"מ נ' נחם \(30.12.2012\)](#) ורע"א [256/10](#) גאיזמק נ' טרוים (7.11.2011).

בכל מקרה של ספק בפירוש ההסכם, ההלכה הפסוקה היא שיש לפרשו בצורה רחבה על מנת ליתן תוקף לכוונת הצדדים לברר הסכסוך ביניהם בדרך זו (ראו למשל ע"א [823/87](#) דניה סיבוס חברה לבנייה בע"מ נ' ס.ע. רינגל בע"מ (1989); רע"א [7146/06](#) מדינת ישראל-משרד התחבורה נ' חב' מטרודן באר שבע בע"מ (15.1.07)).

עוד יש לציין בהקשר זה כי כתבי הטענות מהווים כלי עזר לפרשנות היקפה של הסמכות שניתנת לבורר ואף להתנהגות הצדדים במהלך הבוררות יש חשיבות רבה.

26. מן הכלל אל הפרט - בפני הבורר חסדאי הסכימו אפלבוים ודניאל כי חלוקת הזכויות הקנייניות ביניהם תהא 2/3-1/3 לטובת אפלבוים, כך עולה גם מהסכם המכר ביניהם. להסכמה זו ניתן תוקף של פסק בוררות חלקי, והזכויות הקנייניות נרשמו כך גם בלשכת רישום המקרקעין טרם רישום הבית המשותף. טענת ההסתמכות של בוקסנבוים לפיה

רכשו מדניאל את חלקו לאחר פסק הבורר חסדאי ובהתאם לאמור בו אינה רלוונטית כלפי אפלבוים, לא במועד הרכישה ולא מאוחר לה, כאשר נכנסו בנעלי דניאל.

שני הצדדים פעלו למיצוי מלא של זכויות הבניה במקרקעין, הם מכרו את חלקם, והסכימו להעמיד את המחלוקת בשאלת תשלומי האיזון והבסיס לחישובם, להכרעת הבורר עדיאל.

27. בבקשה לביטול מציינים בוקסנבוים כי המחלוקת הקניינית התעוררה מחדש לאחר התשריט שהכין האדריכל גוטמן ותשלומי האיזון הנובעים ממנו. המחלוקת "בנושא הזכויות הקנייניות ועוד נושאים" הובאה בפני הבורר עדיאל (ס' 16 ו-17 לבקשה). פסק הבוררות של עדיאל לא ינק את סמכותו מפסק הבוררות של חסדאי, אלא מהסכמת הצדדים להעביר אליו את ההכרעה במחלוקת ביניהם.

28. המסקנה המתבקשת רק מטענות בוקסנבוים היא שהבורר עדיאל הוסמך לדון בעקיפין בשאלת הזכויות הקנייניות, לצורך קביעת הבסיס לחישוב תשלומי איזון וכך עשה, ולכן לא ניתן לומר שהבורר עדיאל חרג מסמכותו, אלא לכל היותר כי טעה במסקנתו, אולם כאמור טעות זו, ואיני אומרת שהיתה טעות, אינה ברת ביקורת.

29. הטענה כי לבורר עדיאל לא היתה סמכות "לעשות התאמות של שטחים לאחר שהשטחים נקבעו במפורש בהחלטת הבורר חסדאי" (ס' 34 לבקשה), אינה נכונה, משום שהמציאות ושינוי בזכויות הבניה, לרבות איחוד וחלוקה מחדש של שתי חלקות, שאחת מהן שייכת אך ורק לאפלבוים, חייבה את ההתאמות. שני הצדדים, לרבות הבורר חסדאי ידעו כי פסק הבוררות אינו סוף פסוק, באשר אין הוא משקף מצב חוקי וסופי של המקרקעין.

30. בדיון שהתקיים בפניי הבהיר ב"כ בוקסנבוים כי ככל שהבורר עדיאל פירש את פסק דינו של הבורר הקודם חסדאי, ואף אם טעה בפרשנותו, "אין לי עילת ביטול" (פרוי' עמ' 1 ש' 19), והנה בבקשתם לביטול הפסק, הם מבקשים לאמץ פרשנות אחרת מזו של הבורר עדיאל באומרם כי "זכויות פיזיות" משמען "זכויות קנייניות" (ס' 21 לבקשה), וזו רק טענה חלופית לטענה כי פסק הבורר חסדאי ברור לחלוטין ואין מקום או צורך לפרשו (ס' 19 לבקשה).

31. בוקסנבוים טוענים כי פרשנות הבורר חסדאי הביאה לביטולו הלכה למעשה של פסק הבורר החלוט הקודם שניתן על ידי חסדאי, וזה נעשה בחוסר סמכות. על כך יש לומר שני דברים: ראשית, פסק הבורר חסדאי לא בוטל, הוא היה נכון לשעתו ושימש בסיס לתשריט של גוטמן, אשר נאלץ לבצע התאמות לצורך אישורו על ידי הרשויות, מאחר שהצדדים כמו "שני גנגסטרים חמסו את השטחים שם" (דברי גוטמן כפי שצוטטו בס' 37 בפסק הבורר עדיאל). חלק מההתאמות והשינויים שנצרכו לצורך מיצוי מקסימאלי של החלקה היו תוספת של 81.4 מ"ר שנוספו למקרקעין המשותפים, מחלקו של אפלבוים בחלקה הסמוכה, אפשרות שכלל לא נדונה בפסק הבורר חסדאי, עשרים שנים קודם לכן.

32. שנית, גם אם לצורך הדיון הייתי מקבלת את הטענה שהבורר עדיאל ביטל "דה פקטו" את פסק הבוררות של הבורר חסדאי, הרי שגם זאת ניתן היה לעשות באופן עקרוני מכוח הסמכתו על ידי הצדדים.

"צדדים רשאים גם לאחר שמחלוקת ביניהם הוכרעה על ידי ביהמ"ש, לפעול באופן שונה מהאמור בהכרעת ביהמ"ש. על כן, אין מניעה עקרונית שצדדים יסכימו להעביר מחלוקת בקשר לתוצאתו של פסק דין להכרעתו של בורר".

ראו [רע"א 4479/19](#) בורקאן נ' מהלווס (15/12/19), שם נטענה עילת ביטול גם על פי ס' [24](#) [\(9\)](#) לחוק הבוררות בטענה כי תוכנו של פסק הבוררות סתר פסק דין קודם של בית משפט ולכן הוא מנוגד לתקנות הציבור, וכך קבע בית המשפט העליון:

"לא כל פסק בוררות שתוכנו מנוגד לפסק דין חלוט נוגד את תקנת הציבור. שונה פסק בוררות אשר משנה חיוב כספי שנקבע בפסק דין של בימ"ש... מפסק בוררות המשנה או הנוגד קביעה פוזיטיבית של ביהמ"ש (כבמקרה שנדון בעניין עמידר (ע"א 10487/07 מ.ק.). בעוד פסק בוררות מהסוג הראשון ניתן לאישור, בקשת אישור פסק בוררות אשר תוכנו נוגד פסק דין חלוט, תידחה"

סוף דבר

33. נוכח האמור לעיל, אני דוחה הבקשה לביטול פסק הבורר עדיאל מיום 9.1.19 ונענית לבקשה לאישורו.

34. אני מחייבת את ה"ה בוקסנבוים ביחד ולחוד בהוצאות משפט בסך 30,000 ₪. הסכום יישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ג אייר תש"פ, 17 מאי
2020, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

מרים קסלסי 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה